

POSTANOWIENIE

19 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Władysław Pawlak

na posiedzeniu niejawnym 19 listopada 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa L. D. i B. D.
przeciwko R. AG (S.A.) w W. Oddział w Polsce
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej R. AG (S.A.) w W. Oddział w Polsce
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z 23 stycznia 2025 r., I ACa 1899/23,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powodów kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia pozwanemu niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty, tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

[PG]

UZASADNIENIE

Pozwem skierowanym przeciwko R. AG (S.A.) z siedzibą w W. Oddział w Polsce (taki sposób oznaczenia pozwanego wynika z art. 19 pkt 1 w zw. z art. 14 i art. 17 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. o zasadach uczestnictwa przedsiębiorców zagranicznych i innych osób zagranicznych w obrocie gospodarczym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej), powodowie – B. D. i L. D. wniesli o zasądzenie od

pozwanego kwoty 234.481,20 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 4 października 2022 r. do dnia zapłaty, a pismem procesowym z 19 grudnia 2022 r. zmodyfikowali swoje żądanie wnosząc o zasądzenie od pozwanego Banku na ich rzecz kwoty 115.183,55 zł oraz kwoty 24 240,09 CHF, w obydwu przypadkach wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 4 października 2022 r. do dnia zapłaty. Roszczenie powodów związane było z zawartą 20 lipca 2006 r. z E. S.A. Oddział w Polsce z siedzibą w W. (poprzednikiem prawnym pozwanego) umową kredytu hipotecznego nr [...], którą Bank udzielił powodom, indeksowanego do franka szwajcarskiego, kredytu w kwocie 82 774,93 CHF, celem zakupu lokalu mieszkalnego.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa również w zmodyfikowanym zakresie.

Wyrokiem z 27 marca 2023 r., Sąd Okręgowy w Sieradzu, w szczególności, zasądził od pozwanego na rzecz powodów kwoty: 97.419,61 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 9 listopada 2022 roku do dnia zapłaty oraz 24.240,09 CHF z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10 stycznia 2023 roku do dnia zapłaty, oddalając powództwo w pozostałej części.

Pozwany zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w Sieradzu z 27 marca 2023 r., w części, tj. w zakresie punktu 1 oraz 2 formułując wyszczególnione w treści apelacji zarzuty odnośnie do naruszenia przepisów postępowania oraz przepisów prawa materialnego. W oparciu o nie pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części poprzez oddalenie powództwa także w tej części. Powodowie wnieśli o oddalenie apelacji.

Rozpoznając sprawę Sąd Apelacyjny w Łodzi uznał, że apelacja pozwanego jest bezzasadna. Wprawdzie Sąd odwoławczy ocenił, że sporna umowa kredytu hipotecznego nie naruszyła regulacji zawartych w art. 353¹ k.c. i art. 69 ust. 1 i 2 Prawa bankowego, jednak nie doprowadziło to ostatecznie do zmiany zaskarżonego wyroku. Sąd II instancji nie znalazł podstaw do podważenia samej dopuszczalności indeksacji kredytu, wynikającej z udzielenia kredytu w walucie polskiej z zastrzeżeniem indeksacji kursem waluty obcej - w tym przypadku CHF. W

rezultacie Sąd II instancji uznał, że w obrocie prawnym doszło do wykształcenia się podtypu umowy kredytu bankowego, powiązanej z kursem złotego do walut obcych i tym samym postanowienia umowne, określające kwotę kredytu w złotych polskich i indeksacja kursem CHF, nie stanowiły klauzul niedozwolonych w rozumieniu art. 385¹ k.c. Odmienne, natomiast, Sąd II instancji ocenił klauzule spornej umowy, które określały zasady indeksacji kredytu i poszczególnych rat, w których kredyt był spłacany, w oparciu o bankową tabelę kursów. W tym zakresie Sąd Apelacyjny w Łodzi podzielił oceny prawne Sądu I instancji., przy czym dla oceny przedmiotowych klauzul umownych nie miało znaczenia, czy kwestionowane klauzule dotyczyły świadczeń głównych stron. Jeśli nie określały one świadczeń głównych - podlegały kontroli z art. 385 1 § 1 k.c. - wprost. W efekcie Sąd Apelacyjny zgodził się z oceną Sądu Okręgowego w Sieradzu, że zapisy umowne, które upoważniały Bank do odwołania się do własnej tabeli, są niewystarczające, jak chodzi o stawiane wzorcom wymogi, więc sporna umowa kredytu hipotecznego obarczona została ryzykiem dowolnego (nie poddającego się kontroli) kształtowania kursów wymiany przez kredytodawcę. Sąd Apelacyjny podzielił również wnioski Sądu Okręgowego prowadzące do ustalenia, że umowa łącząca strony jest nieważna. Jak zważył Sąd II instancji skutkiem stwierdzenia abuzywności klauzul jest ich wyłączenie z umowy (art. 385 1 § 2 k.p.c.). W ocenie Sądu, umowa w pozostałym zakresie nie mogła się ostać, gdyż okoliczności sprawy wskazują, iż bez tych postanowień, strony ostatecznie nie zawarłyby umowy (art. 58 § 3 k.c.). Sąd Apelacyjny dopuścił, bowiem, możliwość zastosowania przepisu art. 58 k.c. do nowo powstałego - po wyłączeniu abuzywnych klauzul - stosunku. Nie ulegało jednak, zdaniem Sądu odwoławczego, wątpliwości, że jeżeli eliminacja niedozwolonego postanowienia umownego doprowadzi do takiej deformacji regulacji umownej, że na podstawie pozostałej jej treści nie da się odtworzyć treści praw i obowiązków stron zgodnych z ich wolą, to nie można przyjąć, iż strony pozostają związane pozostałą częścią umowy. Ostatecznie Sąd II instancji doszedł do przekonania, że przedmiotowa umowa kredytowa łącząca strony, po wyeliminowaniu klauzul, które Sąd uznał za abuzywne, nie mogła się ostać. W dalszej kolejności Sąd odwoławczy odniósł się także do zarzutów apelacji odnośnie do wadliwego zastosowanie przepisów dotyczących bezpodstawnego

wzbogacenia, tj. art. 410 § 1 k.c., art. 411 pkt 1 k.c. i art. 405 k.c. Argumentacja apelującego nie zasługiwała jednak na uwzględnienie, a nie przekonała, w szczególności, teza, że konsument spłacający kredyt udzielony mu na podstawie umowy dotkniętej nieważnością, czyni zadość zasadom współżycia społecznego w rozumieniu art. 411 pkt 2 k.c. Sąd II instancji zauważył także, iż skoro apelujący podnosił kwestię zawarcie aneksu do umowy, należało jednocześnie wyjaśnić, że o abuzywności klauzuli decyduje data zawarcia umowy (art. 385² k.p.c.). Wynikało to także wprost z regulacji unijnych i było wielokrotnie podkreślane w orzecznictwie krajowym oraz europejskim. W odniesieniu do kwestii związanych z zarzutem zatrzymania, Sąd Apelacyjny zaaprobował brak możliwości jego uwzględnienia jako niedopuszczalny, choć nie ze względu na brak wzajemnego charakteru umowy. Uznanie instytucji zatrzymania za nieadekwatną i niemożliwą do zastosowania w warunkach niniejszej sprawy spowodowało, że rozpatrzenie pozostałych zarzutów apelacji dotyczących odsetek stało się bezprzedmiotowe. Jak stwierdził Sąd odwoławczy niezasadny okazał się również zarzut naruszenia przepisu art. 481 § 1 k.p.c. w zw. z art. 455 k.c. Roszczenie powodów oparte na przepisach art. 410 § 1 w związku z art. 405 k.c. powstało z chwilą, kiedy brak podstawy prawnej świadczenia stał się definitywny, a wobec jego bezterminowego charakteru - wymagalność określona została na podstawie art. 455 k.c.

Ostatecznie wyrokiem z 23 stycznia 2025 r., Sąd Apelacyjny w Łodzi oddalił apelację pozwanego.

Pozwany skargą kasacyjną zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 23 stycznia 2025 r., w całości.

Skargę kasacyjną od tego wyroku pozwany oparł na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego, tj.: art. 385¹ § 1 w zw. z art. 385¹ § 1 zd. 2 k.c. w zw. z art. 4 ust. 2 Dyrektywy Rady 93/13/EWG z 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.Urz.UE.L 1993 Nr 95, str. 29 - dalej "Dyrektywa 93/13"); art. 385¹ § 1 zdanie drugie k.c. w zw. z art. 4 ust. 2

Dyrektywy 93/13; art. 385¹ § 1 i art. 385² k.c. w związku z art. 4 ust. 2 Dyrektywy 93/13; art. 385¹ § 1 i 2 k.c.; art. 69 ust. 3 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (dalej "Prawo bankowe") oraz art. 65 k.c. oraz art. 358 § 2 k.c., wszystkich w związku z art. 6 ust. 1 Dyrektywy 93/13; art. 385¹ § 2 k.c. w związku z art. 6 ust. 1 Dyrektywy 93/13 oraz w związku z motywem dwudziestym pierwszym Dyrektywy 93/13; art. 385¹ § 1 k.c.; art. 58 § 2 k.c.

We wnioskach skargi, pozwany, na podstawie art. 398⁴ § 2 k.p.c. w zw. z art. 398⁹ § 1 pkt. 1 oraz 2 k.p.c., wniósł o jej przyjęcie do rozpoznania. Odnośnie do przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt. 1 k.p.c. skarżący wskazał na następujące zagadnienia prawne. Pierwsze, sprowadzające się do pytania: „Czy w przypadku uznania w wyniku kontroli incydentalnej obecnych w umowie o kredyt indeksowany kursem waluty obcej klauzul spreadowych nieokreślających głównego przedmiotu umowy, za niedozwolone (nieuczciwe) warunki umowne, prawidłowym jest przyjęcie nieważności całej umowy, skoro klauzule ryzyka walutowego, określające - zgodnie z jednolitym orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej - główny przedmiot tej umowy, nie stanowią niedozwolonych (nieuczciwych) warunków umownych?” – zagadnienie związane z wykładnią art. 385¹ § 1 zd. drugie k.c. w związku z art. 4 ust. 2 Dyrektywy 93/13 oraz art. 385² § 2 k.c. w związku z motywem dwudziestym pierwszym Dyrektywy 93/13; drugie, zawierające się w zapytaniu: „Czy w przypadku uznania w wyniku kontroli incydentalnej obecnych w umowie o kredyt indeksowany do waluty obcej klauzul odnoszących się do indeksacji kredytu kursem waluty obcej za niedozwolone (nieuczciwe) warunki umowne i w konsekwencji przyjęcia upadku umowy jako konsekwencji wyeliminowania z niej mechanizmu indeksacji, kierując się zasadą utrzymania umowy w mocy oraz mając na uwadze postulat przywrócenia sytuacji prawnej i faktycznej konsumenta, w jakiej znajdowałby się on w przypadku braku nieuczciwych warunków umownych, prawidłowe jest odwołanie się, jako do podstawy dla określenia oprocentowania zobowiązań kredytowych wyrażonych w walucie polskiej, do stawki referencyjnej WIBOR, skoro w umowie wiążącej strony stawka ta występuje i jest ona definiowana jako odnosząca się do kredytów nieindeksowanych, wyrażonych w walucie polskiej?” - zagadnienie związane z

wykładnią art. 385¹ § 2 k.c. w związku z art. 6 ust. 1 Dyrektywy 93/13 oraz w związku z motywem dwudziestym pierwszym tej Dyrektywy; trzecie związane z wykładnią art. 69 ust. 3 Prawa bankowego, sprowadzające się do odpowiedzi na pytanie: „Czy wobec umożliwienia kredytobiorcom posiadającym kredyty denominowane lub indeksowane do waluty innej niż waluta polska dokonywania spłaty rat kapitałowo-odsetkowych oraz dokonania przedterminowej spłaty pełnej lub częściowej kwoty kredytu bezpośrednio w tej walucie na podstawie wyżej powołanego art. 69 ust. 3 Prawa bankowego, wzięwszy pod uwagę aksjomat racjonalności krajowego ustawodawcy, uzasadnione jest przyjęcie, że kredyty denominowane lub indeksowane do waluty innej niż waluta polska są kredytami udzielonymi w złotych polskich, skoro dokonanie przez kredytobiorcę spłaty raty kapitałowo - odsetkowej albo dokonanie przedterminowej spłaty pełnej lub częściowej kwoty kredytu bezpośrednio w walucie, do której denominowany lub indeksowany jest kredyt, prowadzi do skutecznego spełnienia świadczenia wynikającego ze stosunku zobowiązaniowego w postaci umowy kredytu oraz zaspokojenia wierzyciela w osobie kredytodawcy, bez konieczności dokonywania jakichkolwiek przeliczeń bądź innych operacji walutowych wpłacanych przez kredytobiorcę środków w walucie innej, niż waluta krajowa?”; czwarte związane z wykładnią art. 385¹ § 1 k.c., sprowadzające się do odpowiedzi na pytanie: „Czy wobec dokonania przez kredytobiorcę spłaty kredytu indeksowanego do waluty obcej i wygaśnięciem tym samym umowy łączącej strony, uzasadnione jest przyjęcie, że w związku z dobrowolnym wykonaniem umowy przez strony nie można dokonywać kontroli incydentalnej obecnych w umowie o kredyt indeksowany do waluty obcej klauzul odnoszących się do indeksacji kredytu kursem waluty obcej, a tym samym niedopuszczalnym jest uznanie ich za niedozwolone (nieuczciwe) warunki umowne, skoro zasadniczym skutkiem uznania pewnych postanowień umownych za niedozwolone jest brak związania nimi konsumenta, a umowa ma wiązać strony w pozostałym zakresie, a tym samym logicznym jest wniosek, że dotyczy to okresu, w którym umowa obowiązuje, a nie okresu, po którym zobowiązania z niej wynikające w całości wygasły, co następuje w przypadku ich wykonania?”. Celem wykazania sformułowanych zagadnień prawnych skarżący zaprezentował bliżej określone w treści skargi kasacyjnej

wielowątkowe wywody prawne z uwzględnieniem dotychczasowego dorobku orzeczniczego Sądu Najwyższego, sądów powszechnych oraz orzecznictwa TSUE.

Odnosnie, natomiast, do przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt. 2 k.p.c. skarżący stwierdził, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, tj.: art. 4 ust. 2 Dyrektywy 93/13, art. 6 ust. 1 Dyrektywy 93/13, art. 65 k.c., art. 354 k.c., art. 358 § 2 k.c., art. 385¹ § 1 i 2 k.c., art. 385² k.c. oraz art. 69 ust. 3 Prawa bankowego – zasadniczo interpretacja tych przepisów, w ocenie skarżącego uzasadniona była, w szczególności, zachodzącymi w orzecznictwie wątpliwościami, a sprowadzającymi się do odpowiedzi na pytanie - czy wobec wyodrębnienia w konstrukcji umowy kredytu hipotecznego odniesionego do waluty obcej klauzul ryzyka walutowego oraz klauzul spreadowych, którego to wyodrębnienia w sposób wyraźny dokonał TSUE między innymi w wyrokach w sprawach C-I 18/17, Dunai oraz C-260/18, Dziubak oraz wobec ustalenia przez Trybunał, że na gruncie takiego stosunku umownego klauzule ryzyka walutowego określają główny przedmiot umowy kredytu, a tym samym wchodzą w zakres stosowania art. 4 ust. 2 Dyrektywy 93/13 (oraz art. 385¹ § 1 zdanie drugie k.c.) i nie są poddawane ocenie przez pryzmat nieuczciwego (niedozwolonego) charakteru tych klauzul, przy uprzednim stwierdzeniu przez sąd przeprowadzający badanie, że zostały one w konkretnej umowie kredytowej sporządzone przez przedsiębiorcę w jasny i zrozumiały sposób (zostały sformułowane w sposób jednoznaczny), w razie jednoczesnego ustalenia przez ten sąd, że obecne w umowie klauzule spreadowe stanowią nieuczciwe (niedozwolone) warunki umowne, sąd ostatecznie - (i) władny jest wyeliminować z łączącej strony umowy o kredyt zarówno klauzule ryzyka walutowego, jak i klauzule spreadowe, orzekając o upadku całej umowy, zaś w przypadku odpowiedzi negatywnej, (ii) władny jest odwołać się - w ramach procesu stosowania prawa - w miejsce uznanych za nieuczciwe postanowień umownych do bezwzględnie obowiązującej i bezpośrednio stosowanej normy prawa krajowego w postaci art. 69 ust. 3 Prawa bankowego, albo wykładni oświadczeń woli stron stosunku umownego w myśl art. 65 k.c., albo przepisu prawa krajowego o charakterze dyspozytywnym w postaci art. 358 § 2 k.c., mając na względzie realizację celu Dyrektywy 93/13, w

szczegółności jej art. 6 ust. 1, jakim jest przywrócenie równowagi między stronami umowy, co do zasady przy jednoczesnym utrzymaniu w mocy umowy jako całości, jak również przy uwzględnieniu domniemania uczciwości wynikającego z motywu trzynastego Dyrektywy 93/13, zgodnie z którym zakłada się, że obowiązujące w Państwach Członkowskich przepisy ustawowe i wykonawcze, które bezpośrednio lub pośrednio ustalają warunki umów konsumenckich, nie zawierają nieuczciwych warunków. W konsekwencji w ocenie skarżącego uzasadnione jest, aby Sąd Najwyższy wypowiedział się odnośnie do kwestii, czy w razie stwierdzenia przez sąd w toku kontroli incydentalnej, że obecne w umowie kredytu hipotecznego odniesionego do waluty obcej klauzule dotyczące spreadów walutowych stanowią niedozwolone (nieuczciwe) postanowienia umowne, zachodzą podstawy do całkowitego pozbawienia takiej umowy kredytowej jej indeksowanego charakteru, a w konsekwencji do upadku umowy, czy też właściwym jest pozostawienie w mocy mechanizmu odniesienia kredytu do waluty obcej, jako objętej zgodnym zamiarem stron umowy, oraz - czy w takim przypadku zasadne jest odwołanie się, w miejsce postanowienia bezskutecznego, do normy bezwzględnie obowiązującej art. 69 ust. 3 Prawa bankowego, oświadczeń woli stron (art. 65 k.c.), bądź do dyspozytywnej normy przewidzianej art. 358 § 2 k.c. Zdaniem skarżącego, prawidłowe jest zapatrywanie uwzględniające sygnalizowane przez TSUE wyodrębnienie w umowach kredytowych klauzul ryzyka walutowego od klauzul dotyczących spreadów oraz najpełniej realizujące cele Dyrektywy 93/13, w tym przywrócenie rzeczywistej równowagi kontraktowej i równości między stronami, przy jednoczesnym zachowaniu proporcjonalności sankcji do rangi naruszenia. Ostatecznie skarżący wyraził pogląd, wedle którego niewątpliwie zachodzi konieczność rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy zachodzących w orzecznictwie wątpliwości, co do dalszego wykonania umowy kredytowej, w której stwierdzono obecność nieuczciwych postanowień umownych dotyczących stosowanych przez bank - kredytodawcę tabel kursowych w wykonaniu umowy kredytu.

We wnioskach skargi kasacyjnej skarżący domagał się, w szczególności, uchylecia zaskarżonego tą skargą wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi w całości, jak również uchylecia w części, tj. w zakresie pkt. 1 wyroku Sądu Okręgowego w

Sieradzu z 27 marca 2023 roku i orzeczenia, co do istoty sprawy poprzez oddalenie powództwa także w pozostałej części, ewentualnie, uchylenia zaskarżonego wyroku Sądu II instancji w całości, jak również uchylenia w części, tj. w zakresie pkt. 1 wyroku Sądu Okręgowego w Sieradzu z 27 marca 2023 r. oraz przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu w Sieradzu do ponownego rozpoznania w zaskarżonej części, ewentualnie, uchylenia zaskarżonego wyroku Sądu II instancji w całości oraz przekazania sprawy Sądowi Apelacyjnemu w Łodzi do ponownego rozpoznania w całości.

W odpowiedzi na skargę pozwanego powodowie domagali się odmowy jej przyjęcia do rozpoznania, a w razie nie uwzględnienia tego wniosku; oddalenia tej skargi; natomiast w przypadku przyjęcia skargi do rozpoznania; odrzucenia albo oddalenia skargi kasacyjnej wnosili o zasądzenie od pozwanego na rzecz powodów kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym wraz z odsetkami za opóźnienie w płatności od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Zatem nie w każdej sprawie, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje

sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. W judykaturze Sądu Najwyższego, odwołującej się do orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu, jeszcze w okresie obowiązywania kasacji zostało utrwalone stanowisko, że ograniczenie dostępności i dopuszczalności kasacji nie jest sprzeczne z Konstytucją RP, ani z wiążącymi Polskę postanowieniami konwencji międzynarodowych (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2001 r., III CZP 49/00, OSNC 2001, Nr 4, poz. 53).

Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147).

Skarżący powołał się w skardze kasacyjnej na przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., lecz żadna z nich nie wystąpiła.

Zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) polega na sformułowaniu tego zagadnienia, wskazaniu przepisu, na tle którego ono powstało i przedstawieniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej oraz innych podobnych spraw (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz.11, z 11 stycznia 2002, III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z 21 czerwca 2016 r., V CSK 21/16, nie publ. i z 15 czerwca 2016 r., V CSK 4/16, nie publ.).

Z kolei oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, nie publ., z 26 czerwca 2015 r., III CSK 77/15, nie publ. i z 20 maja 2016 r., V CSK 692/15, nie publ.).

W odniesieniu do podnoszonych we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania kwestii prawnych i wątpliwości interpretacyjnych dotyczących tzw. kredytów frankowych należy stwierdzić, że zostały już one wyjaśnione szczegółowo w orzecznictwie sądowym (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego w sprawach I CSK 2225/23, I CSK 2268/23, I CSK 2291/23 i I CSK 2334/23 oraz wyroki w sprawach II CSKP 957/23, II CSKP 1002/23, II CSKP 1956/22, II CSKP 2164/22 i II CSKP 2295/22, II CSKP 690/23, II CSKP 1996/22, II CSKP 2231/22 i II CSKP 278/23, II CSKP 380/23, II CSKP 617/23), także w sytuacji gdy kredyt został już spłacony (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 27 maja 2022 r., II CSKP 377/22).

Z powyższych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. a o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł zgodnie z art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c., przy uwzględnieniu § 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 4 pkt. 2 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jedn. tekst: Dz. U. z 2023 poz.1935 ze zm). Orzeczenie o odsetkach od zasądzonych kosztów postępowania kasacyjnego znajduje uzasadnienie w art. 98 § 1¹ k.p.c. w zw. z art. 19 ust. 1 i art. 31 ustawy z dnia 9 marca 2023 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 614) oraz przy uwzględnieniu § 2a

rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 6 sierpnia 2014 r. w sprawie określenia brzmienia klauzuli wykonalności.

[PG]

[a.ł]